

Kronieken juli – augustus 2015

Juli is in Effata traditioneel een stille maand: enkel het bijeenkomen van de stuurgroep voor de **evaluatie- en planningsdagen** is een vast en jaarlijks terugkomende waarde. Dit jaar waren die dagen op 3, 4 en 5 juli.

In **augustus** zijn er al enkele vieringen: traditioneel met minder mensen, velen zijn nog op reis, in en op de bergen, thuis, in binnen- of buitenland, aan zee, het is nog steeds vakantie voor velen!

De **eerste Effataviering is er op 1 augustus**. Mieke verwelkomt; er zijn wel geen kinderen, maar alle kaarsen raken toch aangestoken. Mia leidt de woorddienst. Veel volk is er niet, maar dat zal wel de hele maand augustus nog zo zijn!

Mia vertelt: Jezus is in ons midden! Voor het ogenblik verhaalt het evangelie over brood, over broodvermenigvuldiging. De mensen lopen Jezus achterna, maar die wil geen koning zijn, wel een hoeder: *“Ik ben het brood dat leven geeft!”*

(Johannes 6, 24-35) De mensen zoeken Jezus in Kafarnaüm. Waarom? Voor het feit dat ze te eten hebben gekregen, voedsel dat vergaat, zij weten wat het is: ‘sterven van de honger’! Maar we hebben ook nood aan kledij, aan een dak boven het hoofd, aan mobiliteit, aan betaalbaar brood, voedsel waar we iets van overhouden! Eveneens hebben we liefde nodig, echte vriendschap, echt graag gezien worden, we hebben nood aan vergeving, aan nieuwe kansen, aan een doel en aan zingeving.

Ook daarvoor bidden we in het ‘onze Vader’, om dagelijks brood, niet om manna, maar om het stillen van onze honger met ‘iemand’: met Jezus en zijn boodschap. Dat verlangen geeft een goed gevoel, geeft zin; wij willen deel uitmaken van een gemeenschap die het licht in de ogen van een ander aanvaardt. Effata kan die honger stillen, daarom komen we naar hier: we hebben elkaar broodnodig!

Dan delen we brood: als men deelt is er altijd genoeg en dán wordt Gods toekomst waar.

Wij hebben gebeden voor de overleden Herman en voor wie achterblijft om steun en sterkte, voor een pater die altijd de boodschap van Jezus heeft gevolgd, voor de Effatagemeenschap, dat ze niet blijft staan, maar dat ze kiest voor morgen, met jonge mensen, voor een overledene.

Op **08/08 is er weer viering**: Bernadette verwelkomt en pater Herman gaat voor.

Sommigen zijn vrij als een vogel, geboren uit een vrouw (hier alleen te gedenken op Vrouwendag!). Wij eten allemaal brood (van granen, van de bakker, ...). Altijd hebben we iets op te merken, ook op de anderen, wij willen gelukkig leven! Waar wil pater Herman naartoe? Het evangelie van vandaag (Johannes 6, 41-51) maakt veel duidelijk: er wordt gemopperd, de Joden zijn ontevreden over de woorden van Jezus over brood uit de hemel, over het feit dat Jezus ‘leven’ is! Als Herman aan Guido denkt, ziet hij het doorgaan in de liefde van Jezus als een godsgeschenk, of ook als een steen des aanstoets (als hij iets zegt dat niet iedereen ligt!). Maar Jezus zegt alleen wat al in het Oude Testament staat: er zijn mensen die met je meegaan al van bij je geboorte, altijd voort.

Jezus zegt: ik ben als brood, geloof mij dan, het is altijd moeilijk andereen te geloven! Het is moeilijk iemand zo te vertrouwen als je zegt: ik geloof je op je woord! Als we dát doen, dan zijn we door die mens gebonden, over de dood heen, bij alles wat hij deed: brood van leven zijn!

Probeer je hoofd leeg te maken, dan hoor je daar misschien de stem van God: Zie je niet dat ik naast je sta? Ik zie je graag!

Wij hebben gebeden voor mensen die niet altijd naar Effata kunnen komen, voor een moeder die gevallen is en zich erg bezeerd heeft, voor een broer die een depressie heeft en er blijkbaar weer uitkomt, voor een geslaagde retraite in Bad Honnef, voor rust naar ziel en lichaam voor Wouter en Lou.

Een vaststelling: God heeft werk aan de winkel!

Op 14/08 repeteert het Effatakoor, onder leiding van Ilse. Wij herhalen en oefenen de liederen in voor het zingen in de gevangenis (83, 132 niet slepen maar gedragen!, 116, 30 't was goed!, 31 en 34), voor de viering van 15/08 (20, 64, 89, 181 dat is de eerste keer dat de stemmen hun toon niet vinden! en 45) en voor de viering van 22/8 (115, 59 en 57: vierstemmig oefenen maar, volgens mij voor de tenoren te weinig!). Ilse geeft de eerste mededeling over het concert van december met 'Christmas Carols', waar iedereen mag meezingen (nog een droom van Guido!).

15/08. 's Morgens zingen in de gevangenis voor Maria ten Hemelopneming. Er is geen priester, dus wordt het een woorddienst. Alexandra, overgewaaid uit Zeeland, voortaan medewerkster van Elke, gaat (magistraal) voor. Het evangelie is een lezing uit Lucas 1, 39-56, het verhaal van Maria en Elisabeth.

's Avonds is er de Effataviering voor deze dag. Alle 'Marias' worden gelukkigewest, maar in zijn homilie of overweging gaat Chris afwijken: hij gaat verder met de 'broodcyclus' van het zesde hoofdstuk volgens de evangelist Johannes en niet met het Mariafeest. Hoe zou er een spotje om meer kerkgangers te lokken moeten uitzien? Zo'n spotje zal vermoedelijk evenveel ergernis opwekken als de woorden van Jezus, nu 2000 jaar geleden in Kafarnaüm!

Het zijn geen gemakkelijke teksten, dat zijn we van Johannes trouwens gewoon, maar Chris omzeilt de moeilijkheden over brood dat vlees, voor het leven van de wereld: geen groter liefde kan iemand tonen dan zijn leven te geven voor zijn vrienden! Maar de joden twisten over zijn woorden, net zoals wij het zouden doen op zicht van dat spotje. Jezus zegt rare dingen, maar feitelijk zegt hij: 'Wie mijn levenswijze aanvaardt heeft eeuwig leven'. Dat is de taal van de liefde! Dienen, tot zelfs elkaars voeten wassen, vertrouwen in de weg die Jezus toont, leven willen ontvangen!

Op 22/08 is er alweer een Effataviering: Chris verwelkomt, Bernadette gaat voor, zij stelt vragen aan de kinderen over ontbijt, maar feitelijk gaat het over keuzes, keuzes die we bestendig moeten maken, maar de leerlingen, ook wij, krijgen de vraag: "*Blijf je bij mij?*" (Johannes 6, 60-69).

Vergeleken met de andere, de derde wereld, hebben wij de vrijheid om te kiezen! Maar echt kiezen blijft moeilijk, zelfs als je tijd en rust ervoor hebt: je voelt je niet rustig! Soms worden we geroepen, ook dat blijft een keuze: doe ik het of doe ik het niet? Echt kiezen is altijd een beetje sterven, we kiezen soms voorgoed, voor iets niet doen en wat anders doen, want er is geen plaats voor geschipper en dat doen we zo graag!

Ook bij de dood van Guido, na 20 november hebben we gekozen: ofwel terug naar de eigen parochie, ofwel doen we hier verder! Zo'n keuze houdt een risico in, maar het is een goede keuze gebleken. In het evangelie gaat het telkens om zoeken van geluk of geluk brengen voor een ander.

Alles kan je samenvatten: ik werd gevonden!

Zingen we dat niet?: "*Licht in het duister zijn, laaiende vlam, mens van vertrouwen zijn, zijn wie men kan!*"

Dus hebben we gebeden voor de overleden Herman en voor Sonja dat ze verder kan gaan, voor mensen dat ze liefde kunnen vinden door het wegvallen van mondiale spanningen, voor de kleine Marie, gevonden langs de weg, voor mensen van Effata die in een ziekenhuis zijn opgenomen, we hebben gedankt voor de Stiltedag, die sommigen van ons heeft geholpen om tot het diepste innerlijke te komen en voor de werklieden in de Voskenslaan die zelfs vandaag, op zaterdag 22/08, werkten om zeker tijdig klaar te zijn.

En ja, er is koffie en Nicole verjaarde, en er wordt verteld en gebabbeld in de wind weg!

28/08: koorrepetitie. We oefenen de liederen voor de viering van morgen en de liederen voor Vurste. Er zijn heel wat mededelingen voor de 'Christmas Carols' en we oefenen de eerste in (niet zo gemakkelijk als ze er uit zien: lied 144 Ding Dong (zeer lichtvoetig te zingen) en lied 401 (met de bedoeling van het in gemengde stemmen te zingen!).

29/08: Effataviering. Ik ben er tot mijn grote spijt niet bij, maar ik zie mijn Lou liever dan ... gelukkig kan ik voor de kronieken beroep doen op enkele mensen! Vandaag helpt Frans C mij: hier zijn verhaal:

'We zijn vandaag met veel. Ook veel minder bekende gezichten. Tom verwelkomt ons én de moni's (monitoren en monitrices) van de CM die zo'n 20-25 jaar geleden op kamp gingen met mensen met een beperking. Ze hadden een speciale band met Guido, die toen al meeding op kamp voordat hij priester was en die zich afvroeg hoe hij het evangelie vertalen kon naar mensen met een beperking. De 'Jezusdag' was het resultaat. Ze bouwden een (dozen)kerk, hielden een optocht met verkleedkleden aan. Dikwijls ging het over de Bergrede, en was er een toneeltje, waarbij steevast de slechte tot inzicht kwam en een goed mens werd. Ook voor vandaag hebben ze een dozenkerk gebouwd, vooraan in de kapel.

We zingen samen "de wereld is een toverbal". Daarna gaan Bart en pater Gaston voor in de viering. Maar eerst zien we 3 moni's die ons in flashback de voorbereidende vergadering laten meemaken. Veel goede ideeën, maar telkens verwijst iemand naar de wetgeving en de regels, die tussen het idee en de verwezelijking staan (of het gaat om de drank, de muziek en Sabam, de frieten en het brandgevaar, of ...). En dan herinneren ze zich dat Guido zou zeggen: kijk eens in het Jezusboek, kijk eens wat bij Marcus geschreven staat (Mc 7, 1-15): "wat uit de mens komt maakt onrein".

We luisteren naar het verhaal. Bart neemt ons mee in de reactie op de leerlingen van Jezus die het ritueel van de handwassing voor het eten niet hadden nageleefd. Naast een kwestie van hygiëne, gaat het hier vooral om de religieuze betekenis. Het verhaal gaat niet over de wetten van Mozes, maar over die die de farizeeën hadden bij gemaakt alsof je door een ritueel een zuiver hart kan krijgen. Het zijn wetten, ingesteld door mensen die een té zware last op het volk legden. Daar reageert Jezus als hij zegt: het enige wat een mens van God vervreemd, is zijn eigen hart, zijn eigen handelen. Niet je maag maakt je kind van God, maar wel een rein hart, dat liefde betoont. Het gaat om een levenshouding waarbij mensen handelen zoals God het wil. Schijnheiligheid neemt soms de bovengrond. Daar moeten we beducht voor zijn. We moeten niet alleen goed zijn aan de buitenkant, maar ook, vooral aan de binnenkant, in het hart. Jezus zet God op de eerste plaats, zoals altijd. Dat maakt de farizeeën bang, haalt hun zekerheden onderuit. Hebben wij ook niet soms schrik voor verandering, zetten wij het liefhebben van God en de mensen wel altijd voorop, op de eerste plaats of verliezen ook wij ons in details? Nochtans, Jezus bemoedigt ons aan om te leven naar ons hart!

Tijdens de offerande zingen we 'Kom leg je hand in mijn hand' en je kon de verbondenheid in deze speciale viering voelen.

In de bezinningstekst nam Rita ons mee naar een reflectie op het ochtendritueel van een van de kampen, waar ze iemand met een beperking hielpen om zijn toilet te doen. Daar kwam heel wat bij kijken, waardoor dit voor alle betrokkenen een speciaal moment werd. En terugblikkend kregen we een doordenkertje voor onze eigen ingesteldheid bij de dagelijkse bezigheden: *"We deden in die toiletbezigheden veel meer dan we moesten doen. Maar ... wat zou hij veel gemist hebben, als wij alleen maar hadden gedaan wat we moesten doen. En wat zouden wij veel gemist hebben, had hij alleen maar geplast."*

Na de zegenbede sloten we de viering af met een swingend 'Alleluja'. Naderhand gingen de festiviteiten door in de kapel en in de warme avondlucht, waar het rook naar frieten en frikandel.' (bedankt Frans!)

Volgende maand beginnen we voor serieus, wij openen dan het nieuwe Effatajaar. Hopelijk ben ik er bij! De zuiver witte Hosta bloeit in trossen op vijf bloemstengels en de lila anemone x hybrida waait over het voetpad (voor de regen kwam heb ik nog wat plantjes gered) ... De zomer gaat voorbij!

Wouter, zondag 30 augustus 2015